

далъ много благородни дами, тъй очарователни като високата невѣста на своя братъ.

И той не лъжеше. Поразенъ, съвсемъ изненаданъ, той не можеше да повѣрва на очитѣ си.

Това ли бѣ варварката, дъщерята на необуздания Иоанициусъ, простата и груба Хемска княгиня? Затова Кононъ и Ансо се бѣха върнали тъй възхитени, омаяни. Значи имали сж право въ прекаленитѣ си хвалби. А той бѣ помислилъ, че преувеличаватъ, за да убедятъ Анри. Все пакъ, той успѣ да прикрие доколкото можа удивлението си и се обърна къмъ людетѣ, които го следваха:

— Тиери дю Фландъръ, нашъ племеникъ, синъ на голѣмия ни братъ Филипъ. Никола дю Майи — баронъ отъ нашитѣ земи. А това сж дамитѣ и кавалеритѣ отъ Вашата свита: Франсоа дю Бовоаръ, Матио дю Бомезъ, Херве дю Фрувий, Рено дю Плеси... Демоазелитѣ Алисъ и Маргаретъ дю Брасно, Адель дю Монморанси, Еглетъ дю Жоанвий и Бланшъ д'Амиенъ.

Най-знатнитѣ имена на латинското дворянство свеждатъ чело въ дълбокъ поклонъ при вратата. Втори пътъ се повтаря сжщия поклонъ въ срѣдата на стаята. Трети пътъ предъ нозетѣ на българската княгиня. Ала неавистъта и злобата къмъ варварката, която бѣ предпочетена предъ десетки знатни и благородни западни девици, внезапно се изпарява. Въ гордата, стройна осанка на българката има затаено толкова тихо величие, толкова недостъпна царственостъ. Студенитѣ ѝ очи излъчватъ властъ и омая. И тѣ неволно си спомнятъ, че тя е дъщеря на непобедимия страшенъ български царъ.

Момитѣ изтръпватъ. Покорно скръстватъ рѣце въ дълбока преданостъ.

Мария ги вдига една по една и ги цѣлува по дѣсната буза. Разпитва ги за семействата имъ, за роднитѣ имъ мѣсто. За всѣкиго има по една любезна дума, по единъ магьосващъ взоръ. Изведнѣжъ въ стаята настѣпва оживление. Разпилѣва се, като пѣстра броеница, бързата и звънлива фрушка речъ. Отекватъ тихи смѣхове. Тълмачитѣ бързатъ да размѣнятъ учтиви въпроси. Евстахий под-